

jeg har Ordet, heller ikke lade være at tiltræde, hvad der er yttret af den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kredts (Madvig), nemlig, at det gjør nogen Forskjel med Hensyn til Sammensætningen af Bestyrelsen, om den, saaledes som hidtil i vore private Velgjørenhedsforeninger, sammensættes saaledes, at de, der stifte en saadan Velgjørenhedsforening, henvende sig saa til En, saa til en Anden, som de anse for velstillet til denne Virksomhed, og at denne Bestyrelse supplerer sig med de Kræfter, som efter Alles Mening have vist sig at være de bedste, eller om den vælges af en kommunal Valgforsamling, om hvilken det neppe er givet, at den er stillet til at træffe de Rette og de Bedste til at styre den Slags Forretninger. Ved denne Art Sager er der mange Hensyn, som skulle tages, og jeg tror, at mindre Kredse, som have sat sig denne specielle Gjærning til Formaal, ere bedre talbede til at træffe det rette Valg end en stor sædvanlig kommunal Valgforsamling. Jeg skal gjerne slutte mig til Talfen til den ærede Forslagsstiller, fordi han har bragt dette Emne frem, ligesom jeg gjerne skal stemme for, at Loven gaar videre og bliver behandlet af et Udvalg, men da jeg maatte ikke vil være i Staud til at tage Del i Forhandlingerne paa et senere Stadium, har jeg ikke troet at burde unblade at udtale min Betragtning af denne Sag, som i en lang Række af Aar har beskæftiget mig meget.

J. Andersen: Det kunde de ærede Landssthingsmænd dog godt forstaa, at det ikke var min Mening, at Loven skulde læses saaledes, at Folk bleve tvungne til at give frivillige Bidrag, men jeg sagde, at den maatte paa enkelte Personer vilde gjøre den Virkning, at de ikke kunde nøies med at raabe paa det Gode, de gjorde, og saa ikke gjøre Noget. Jeg har for Øvrigt udtalt, at jeg ikke kunde forstaa, hvorledes Loven skulde gjøre Stude paa private velgjørende Foreninger; jeg er tværtimod overbevist om, at disse Foreninger og Bestyrelsen for de Fattiges Kasse mange Steder ville komme til at virke gavnlig ved Siden af hinanden.

N. Masmussen: Det er af flere ærede Talere blevet udtalt, at de ikke kunne forstaa den Modstand, der reises mod dette Lovforslag, og især er der jo af mine sædvanlige Meningsfæller blevet udtalt en stor Tilslutning til det. Jeg vil forsøge med et Par Ord, om jeg ikke i det Mindste kunde gjøre dem det tydeligt, hvorpaa Modstanden hviler, thi det var jo allerede Noget. Jeg skal da i Kort-hed gjentage, at man er imod Loven, fordi det at ordne en frivillig Ting ved Lov er to Modsetninger, som ikke kunne forliges. Dersom der er Mennesker paa et vist Sted, der søle Træng til

at afgive nogle Penge til deres Egne, som de ikke ligefrem selv vilde dele ud, saa skulde det være besynderligt, om ikke disse Mennesker skulde finde paa at vælge to, tre Personer, som de kunde betro dette Over. Det skulde jeg mene, vilde stemme med Frivilligheden. Men naar man opstiller et stort Maskineri til, hvis der er Nogen, der vil give Penge, da at udøve den Gjærning at fordele dem, kommer der let det i Veien, som den ærede sidste Taler (Sesken) omtalte, at det kan hænde, at der bliver Nogen valgt ind i denne Bestyrelse til at uddele Pengene, som Overne ikke have Tillid til, og saa trække de sig tilbage. Utsaa saalænge som der ikke kan komme Nogen frem, som ser sig i Stand til at skaffe Penge, kan jeg ikke indse Nytten af at lovgive paa dette Omraade, og det har jo — det ere vi jo nøbte til at gjentage — tydelig vist sig, at den Ordning, som blev indført ved Loven af 1856, ikke har været i Stand til at skaffe Penge ind i Kassen, og det bliver tydeligere og tydeligere, at jo mere Lovgivningen besætter sig med at tillægge Kassen Penge, jo mere trække de private Folk sig tilbage. Tror man nu, det skulde gjøre en Forandring at faae en storartet Bestyrelse, naa, Herregud, saa probere man det, der er vist ikke Nogen af os, der modsætter sig Loven i den Grad, at han absolut skulde være derimod — jeg for mit Vedkommende gjør det da ikke — men jeg har ikke villet unblade paa Forhaand at udtale, at jeg tror, at det store Maskineri blot vil skade.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Sagens Overgang til 2den Behandling, som vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Brinck-Seidelin: Jeg skal tillade mig at foreslaa det foreliggende Lovforslag henvist til det Udvalg, der behandler Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen.

Uden Forhandling blev ovenstaaende Forslag vedtaget enstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Da Tiden er saa langt fremrykket, finder jeg det ikke rigtigt at begynde paa den næste Sag paa Dagsordenen. Forinden jeg angiver Dagsordenen for næste Møde, skal jeg meddele, at jeg under Mødet fra det statistiske Bureau har erholdt tilskillet Exemplarer af „Sammendragne statistiske Oplysninger